

Arrest

nr. 51 176 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2004 dient verzoeker, van Servische nationaliteit, samen met zijn echtgenote en twee kinderen, een visumaanvraag in voor kort verblijf bij de Belgische ambassade van Belgrado in de confederatie Servië-Montenegro.

Dit visum wordt hun geweigerd.

Op 2 juni 2005 dient verzoeker, samen met zijn echtgenote en twee kinderen, een visumaanvraag in voor kort verblijf bij de Belgische ambassade van Belgrado in de confederatie Servië-Montenegro.

Dit visum wordt hun geweigerd.

Op 6 augustus 2007 dient verzoeker, samen met zijn echtgenote en twee kinderen, een visumaanvraag in voor kort verblijf bij de Belgische ambassade van Belgrado te Servië.

Dit visum wordt hun geweigerd.

Op 22 juli 2009 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en twee kinderen een visumaanvraag in voor kort verblijf bij de Belgische ambassade van Belgrado te Servië.

Op 21 augustus 2009 wordt dit visum hun geweigerd.

Op 10 februari 2010 legt verzoeker, alsook zijn echtgenote en zijn twee kinderen, een aankomstverklaring af. Het verblijf wordt aan verzoeker toegestaan tot 5 mei 2010.

Op 7 april 2010 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn in functie van zijn Belgische schoonzoon.

Verzoekers echtgenote dient een gelijkaardige aanvraag in.

Aan verzoeker wordt gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 7 juli 2010, de volgende documenten voor te leggen: bewijs van onvermogen in zijn land van herkomst.

Op 22 juli 2010 maakt de gemeente Beveren een door verzoeker voorgelegd attest van het kadaster te Servië over aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit dit attest blijkt dat verzoeker een eigendom bezit in Servië.

Op 4 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 6 oktober 1881 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 07.04..2010 door M., D. (...), geboren te (...) op(...) en van Servische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft niet afdoende bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst.

Uit het voorgelegde attest van het kadaster van Servië blijkt dat betrokkene een eigendom bezit.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.”

Op 4 augustus 2010 wordt ten aanzien van verzoekers echtgenote een gelijkaardige beslissing genomen. Het beroep van verzoekers echtgenote tegen deze beslissing is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het nummer 58 855.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

“SCHENDING VAN RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 29 APRIL 2004 BETREFFENDE HET RECHT VAN VRIJ VERKEER EN VERBLIJF OP HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN VOOR DE BURGERS VAN DE UNIE EN HUN FAMILIELEDEN
1. Door de verblijfskaart aan verzoeker te weigeren op grond van de loutere vaststelling dat verzoeker een eigendom bezit, schendt de Staatssecretaris art. 7.4. van voormelde richtlijn.

Noch art. 7.4., noch enige andere bepaling in deze richtlijn stellen als voorwaarde voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid dat het bewijs van onvermogen zou moeten worden geleverd; nergens in de richtlijn is te lezen dat de omstandigheid een eigendom te bezitten automatisch en van rechtswege leidt tot de weigering van de verblijfskaart.

2. Bovendien dient gewezen op de mededeling van 2 juli 2009 van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad, waarbij de Europese Commissie aan de lidstaten een aantal richtlijnen geeft over de correcte toepassing van richtlijn 2004/38/EG inzake het vrij personenverkeer van EU-burgers en hun familieleden, (stuk 6)

Deze mededeling roept een halt toe aan verschillende onwettige praktijken in de lidstaten.

In casu relevant is de overweging van de Commissie dat de Lidstaten niet mogen onderzoeken of het familielid hypothetisch in staat zou zijn zichzelf te onderhouden, door bijv. zijn onroerend goed te verkopen:

'There is no need to examine whether the family members concerned would in theory be able to support themselves, for example by taking up paid employment.

In order to determine whether family members are dependent, it must be assessed in the individual case whether, having regard to their financial and social conditions, they need material support to meet their essential needs in their country of origin or the country from which they came at the time when they applied to join the EU citizen (i.e. not in the host Member State where the EU citizen resides). In its judgments on the concept of dependency, the Court did not refer to any level of standard of living for determining the need for Financial support by the EU citizen,"(eigen onderlijning)

De omstandigheid dat verzoeker eigenaar zou zijn van een onroerend goed is m.a.w. irrelevant bij de beoordeling van het ten laste zijn van verzoeker.

De loutere verwijzing naar het eigendom van verzoeker kan m.a.w. niet volstaan om te besluiten dat verzoeker niet ten laste is c.q. om de verblijfskaart van verzoeker te weigeren."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de Richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Richtlijn 2004/38/EG) werd geïntegreerd in de Vreemdelingenwet bij de Wet van 25 april 2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verwerende partij citeert hierbij artikel 2 van voornoemde Wet van 25 april 2007. Verwerende partij vestigt tevens de aandacht op artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat stelt dat de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de Richtlijn 2004/38/EG in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werden geïntegreerd. Verwerende partij verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad van 20 februari 2009 waarin wordt overwogen dat de Richtlijn 2004/38/EG is omgezet in het nationaal recht, zodat niet meer rechtstreeks kan worden verwezen naar de bepalingen van deze Richtlijn. Verwerende partij is van mening dat het eerste middel van verzoeker niet ontvankelijk is.

2.1.3. In de repliekmemorie voegt verzoeker het volgende toe.

"Verwerende partij stelt in haar nota dat de kwestieuze richtlijn inmiddels werd omgezet in de Vreemdelingenwet d.m.v. de wet van 25.04.07.

Verzoeker betwist niet dat de richtlijn reeds (impliciet) werd opgenomen in de Belgische wetgeving, maar merkt op dat dit de nationale administratieve overheid en de nationale rechter niet ontslaat van de verplichting om de eigen nationale wetgeving steeds richtlijnconform te interpreteren. (H.v.J 13 november 1990, Marleasing S.A., C-106/89, Jurisprudentie, 1990,1,4135)

Aangezien de richtlijn nergens de voorwaarde oplegt om het bewijs van onvermogen te leveren, kan de administratieve overheid deze voorwaarde ook niet stellen, op straffe van een schending van de richtlijn. De toepassing die verweerster maakt van de nationale wetgeving komt m.a.w. in strijd met haar verplichting om de nationale wetgeving richtlijnconform te interpreteren."

Voor het overige volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.1.4. Verzoeker voert aan dat de Richtlijn 2004/38/EG en meer bepaald artikel 7, punt 4 van deze Richtlijn, is geschonden omdat noch in artikel 7 noch in enige andere bepaling van voormelde Richtlijn bij de beoordeling van het ten laste zijn als voorwaarde voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt gesteld dat het bewijs van onvermogen dient te worden geleverd, noch dat de loutere vaststelling van het bezitten van een eigendom in het land van herkomst leidt tot een weigering van rechtswege van het recht op verblijf. Volgens verzoeker kan de loutere verwijzing naar zijn eigendom in het land van herkomst niet volstaan om zijn aanvraag voor een verblijfskaart te weigeren. Verzoeker stelt dat de omstandigheid dat hij eigenaar is van een onroerend goed in zijn land van herkomst irrelevant is bij de beoordeling van het ten laste zijn. Verzoeker verwijst hierbij naar een mededeling van de Commissie van 2 juli 2009 aan het Europees Parlement en de Raad betreffende begeleiding voor een betere omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG. Verzoeker voegt voornoemde mededeling in bijlage bij het verzoekschrift.

Vooreerst verduidelijkt de Raad dat de vraag of een persoon ten laste is voortvloeit uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en vraagt over te leggen.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). De Raad acht het hierbij derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent, waarbij artikel 40*bis*, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de ascendent dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat de Richtlijn 2004/38/EG geschonden is en in de repliekmemoire verduidelijkt dat hij niet betwist dat voornoemde Richtlijn inmiddels werd omgezet in Belgische nationale wetgeving, doch dat dit de overheid er niet van ontslaat om de eigen nationale wetgeving richtlijnconform te interpreteren, dient het volgende opgemerkt te worden.

De Raad merkt op dat deze Richtlijn betrekking heeft op het inreisrecht en het verblijfsrecht van burgers van de Europese Unie. Artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt wie de begunstigden zijn. Uit deze bepaling volgt dat deze Richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit en ten aanzien van diens familieleden, zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. De Richtlijn is niet van toepassing op burgers van de Unie die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die

niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen vervoegen. Het is louter aan het nationale recht dat gezinsleden van Belgische onderdanen die in België verblijven verblijfsrechten kunnen ontlenen. Verzoeker kan zich bijgevolg niet op de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG beroepen aangezien het gemeenschapsrecht niet van toepassing is op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie. De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoeker, noch de persoon in functie van wie hij de aanvraag om een verblijfskaart indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker, van Servische nationaliteit, verzocht immers om het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in België, in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect dat door de Richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt *in casu*. Aangezien verzoeker geen begunstigde is van de Richtlijn 2004/38/EG, kan hij zich niet dienstig beroepen op de bepalingen ervan.

Hetzelfde geldt voor verzoekers opmerkingen betreffende een richtlijnconforme interpretatie van het begrip “ten laste” en de bewijsstukken die in dit kader worden vereist in voornoemde Richtlijn. Er wordt immers opgemerkt dat artikel 7 van de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt welke burgers van de Unie en hun familieleden een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kunnen genieten en dat uit deze bepaling, gelezen samen met artikel 2, 2), d, van de Richtlijn 2004/38/EG, blijkt dat een ascendent van een burger van de Unie zich slechts op een dergelijk verblijfsrecht kan beroepen indien hij ten laste is van de burger van de Unie en zich bij deze burger voegt in het gastland. In de bestreden beslissing wordt de inhoud van artikel 7 van de Richtlijn 2004/38/EG bevestigd, zodat geen schending van deze norm kan vastgesteld worden. Artikel 7 van de Richtlijn 2004/38/EG werd daarenboven reeds omgezet in het Belgische nationale recht zodat verzoeker, nu hij dit niet betwist noch aangeeft dat deze omzetting incorrect zou gebeurd zijn, zich niet langer op de directe werking van deze bepaling van de Richtlijn kan beroepen, voor zover hij zich al dienstig op deze Richtlijn zou kunnen beroepen.

De Raad wijst vervolgens op de memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet, waar het volgende wordt gesteld: *“Naar analogie met de bepalingen met betrekking tot de burgers van de Unie bevat de richtlijn een volledige opsomming van de bewijzen die kunnen worden geëist voor de afgifte van een verblijfskaart aan familieleden die onderdanen zijn van derde landen (cf. artikel 10, § 2 en de 14de overweging van de richtlijn). De documenten die moeten worden overgelegd, worden opgesomd in een uitvoeringsreglementering”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2845/001, p. 44).

Hierbij wordt opgemerkt dat het *in casu* relevante artikel 10, § 2, d) van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

(...)

d) in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d), bedoelde gevallen, stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan;”

Artikel 2, lid 2, d) van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. “familielid”:

(...)

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

De Vreemdelingenwet, met name artikel 40*bis*, § 2, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 50, § 2, 6° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) stelt het volgende:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet:

(...)

d) voor (...) de bloedverwanten in opgaande lijn (...): het bewijs dat zij ten laste zijn van de betrokken burger van de Unie”.

Uit het voorgaande volgt derhalve dat de loutere omstandigheid dat de regelgeving de overlegging van de gevraagde stukken niet als voorwaarde stelt, op zich de bestreden beslissing niet aantast, noch een onwettige ‘toevoeging’ inhoudt aan de regelgeving, daar zulks kan binnen de door de regelgeving aan de bevoegde overheid toegekende ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij stelt dat de omstandigheid dat hij eigenaar is van een onroerend goed in zijn land van herkomst irrelevant zou zijn bij de beoordeling van het ten laste zijn, noch dat de vaststelling dat verzoeker een eigendom bezit in zijn land van herkomst niet zou volstaan om hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker in bijlage bij het verzoekschrift een mededeling van de Commissie van 2 juli 2009 aan het Europees Parlement en de Raad betreffende begeleiding voor een betere omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG bijbrengt, dient opgemerkt te worden dat verzoeker deze mededeling slechts voor het eerst ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift in de procedure voor de Raad heeft aangebracht. Het kan verwerende partij bijgevolg niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. Verzoeker kan voornoemd stuk niet voor het eerst aanbrengen ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift in de procedure voor de Raad. Bovendien wordt herhaald dat verzoeker zich niet kan beroepen op de Richtlijn 2004/38/EG gezien het grensoverschrijdend aspect *in casu* ontbreekt.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“SCHENDING MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 3 WET 29 JULI 1991)

Zelfs indien met deze eigendom rekening zou kunnen worden gehouden - quod certe non- dan nog kan hieruit niet ernstig afgeleid worden dat verzoeker niet ten laste zou zijn van zijn dochter hier in België c.q. dat hij niet onvermogen zou zijn.

De argumentatie c.q. motivering dat verzoeker niet ten laste zou zijn op grond van de loutere vaststelling dat verzoeker eigenaar zou zijn van een onroerend goed, is niet afdoende en is niet pertinent.

Verzoeker is enkel eigenaar voor 1/3 deel van een kamer van 42 vierkante meter groot. (stuk 3)

De kamer voldoet niet aan de meest essentiële criteria voor bewoonbaarheid:

- Er is geen elektriciteit*
- Er is vochtdoorsijpeling*
- Er zitten eenvoudigweg gaten in de muren*
- ...*

Het is een schabouwelijke kamer waarin vier personen dienen samen te leven; naast verzoeker en zijn echtgenote leefden ook de vader van verzoeker en nog één zoon in deze kleine mensonwaardige ruimte.

Ten bewijze hiervan voegt verzoeker een aantal foto's toe welke recent werden opgestuurd vanuit Servië. (stuk 5)

De Staatssecretaris lijkt te stellen dat de eigendom van verzoeker van 1/3 van deze kamer impliceert dat hij over voldoende financiële mogelijkheden beschikt, aangezien hij dit goed toch kan realiseren.

Zulk motivering is uiteraard niet draagkrachtig.

Primo kan verzoeker niet alleen over deze kamer niet beschikken, aangezien hij slechts voor 1/3 mede-eigenaar is en de andere eigenaars ook hun toestemming moeten verlenen voor elke beschikkingsdaad m.b.t. de eigendom van deze kamer. (stuk 3)

Daarnaast zal de verkoopprijs -gelet ook op de staat van het goed- uiterst gering zijn (indien het goed al verkocht geraakt), en zal verzoeker bovendien slechts 1/3 ontvangen van de prijs.

Met de opbrengst van de verkoop van de kamer zou verzoeker samen met zijn echtgenoot een nieuwe (huur)woning dienen te vinden, hetgeen uiteraard niet wenselijk is aangezien de opbrengst van het huis hooguit voldoende zou zijn om enkele maanden een nieuwe kamer te huren.

Een inhoudelijk afdoende motivering veronderstelt dat de waarde, de grootte en de staat van het onroerend goed mee wordt betrokken in de beoordeling nopens de vermogenstoestand van de persoon die een verblijfskaart aanvraagt.

De loutere vaststelling dat men over een onroerend goed beschikt, kan niet als afdoende worden beschouwd. De stereotype motivering van de Staatssecretaris kan niet worden aanvaard.

Anders oordelen zou betekenen dat een aanvraag voor een verblijfskaart ook geweigerd kan worden als de verzoeker -bij wijze van spreken- een stuk grond van 10 vierkante centimeter in eigendom heeft.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij betreffende artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat dit artikel de formele motiveringsverplichting betreft en dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij laat gelden dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Verwerende partij stelt dat wanneer verzoeker in staat zou zijn om de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, dit zou betekenen dat een eventuele schending van de formele motiveringsverplichting geen gevolgen heeft ondervonden. Verwerende partij benadrukt slechts te repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsverplichting aanvoert. Bij citering van de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de motieven waarop zij is gesteund en dat slechts kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht is omkleed met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen. Verwerende partij laat bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State gelden dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsverplichting niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij citering van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet verduidelijkt verwerende partij dat de bloedverwanten in opgaande lijn van een burger van de Unie, alsmede die van de echtgenoot, te hunnen laste dienen te zijn. Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Verwerende partij herhaalt dat de Raad terzake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent. Verwerende partij duidt er vervolgens op dat het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Volgens verwerende partij impliceert deze vrije feitenvinding en –appreciatie dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden heeft al dan niet heeft geleverd. Verwerende partij besluit bijgevolg dat de bevoegde overheid in het kader van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging rechtmatig kan afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Verwerende partij verwijst hierbij naar enkele arresten van de Raad.

Verwerende partij concludeert dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet afdoende heeft bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst. Waar verzoeker verwijst naar de staat van zijn eigendom in zijn land van herkomst en daarvan foto's voorlegt, merkt verwerende partij op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij benadrukt bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft volgens verwerende partij geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken.

2.2.3. In de repliekmemorie voegt verzoeker het volgende toe.

"Inderdaad beschikt verwerende partij over een zekere appreciatiebevoegdheid; verwerende partij is echter wel gehouden de haar toegekende appreciatiebevoegdheid op een redelijke en zorgvuldige wijze uit te oefenen, (infra 2.2.3 en 2.2.4)

(...)

Ten onrechte stelt verwerende partij dat art. 3 van de Wet dd. 29.07.1991 enkel de formele motiveringsverplichting betreft.

Art. 3 van de wet luidt als volgt;

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De materiële motiveringsverplichting is opgenomen in de tweede zin, waarin uitdrukkelijk wordt gestipuleerd dat de motivering afdoende moet zijn.

Alleszins blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker enkel een schending aanvoert van de materiële motiveringsverplichting, en niet van de formele motiveringsverplichting.

De dissertatie van verwerende partij m.b.t. het vermeend gelijktijdig aanvoeren van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht is derhalve niet dienstig."

Voor het overige volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.2.4. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, dat verzoeker niet afdoende heeft bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst omdat uit het voorgelegde attest van het kadaster van Servië blijkt dat verzoeker een eigendom heeft.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker verduidelijkt in de repliekmemoorie dat hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel aldus eveneens vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsverplichting wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ascendent, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Uit samenlezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van de echtgenoot van een Belg, ten laste moet zijn van deze Belg. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers dochter in het huwelijk is getreden met een Belgische onderdaan. Bijgevolg dient verzoeker aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische schoonzoon.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, gesteund op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Deze bepaling geeft aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden te weigeren indien de voorwaarden daartoe niet vervuld zijn.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat verzoeker niet afdoende heeft bewezen onvermogen te zijn in zijn land van herkomst, met name blijkt uit het door verzoeker voorgelegde attest van het kadaster van Servië dat verzoeker een eigendom bezit.

Verzoeker voert aan dat uit het feit dat hij een eigendom bezit in zijn land van herkomst niet op ernstige wijze kan worden afgeleid dat hij niet onvermogen zou zijn en niet ten laste zou zijn van zijn dochter en haar Belgische echtgenoot in België. Verzoeker acht de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende, noch pertinent, waar wordt gesteld dat hij niet ten laste zou zijn op grond van de loutere vaststelling dat hij eigenaar zou zijn van een onroerend goed. Verzoeker verduidelijkt dat hij slechts eigenaar is voor een derde deel van een onroerend goed met een oppervlakte van 42 m². Daarnaast duidt verzoeker erop dat het onroerend goed niet voldoet aan de meest essentiële criteria van bewoonbaarheid. Zo wijst verzoeker erop dat er geen elektriciteit is en dat er sprake is van vochtproblemen en gaten in de muren. Verzoeker voegt foto's ter staving van voormelde bemerkingen in bijlage bij het verzoekschrift. Verzoeker stelt dat de staatssecretaris in de bestreden beslissing lijkt te stellen dat de eigendom van verzoeker impliceert dat hij over voldoende financiële mogelijkheden beschikt, daar hij dit onroerend goed kan realiseren. Verzoeker merkt daarbij op dat hij niet over het goed kan beschikken daar hij slechts eigenaar is voor een derde deel, dat de verkoopprijs, gezien de staat van het goed, uiterst gering zal zijn, dat verzoeker slechts een derde deel van de verkoopprijs zal ontvangen en dat het niet wenselijk is met dergelijk gering bedrag een nieuwe (huur)woning te vinden. Verzoeker is bijgevolg van mening dat een inhoudelijk afdoende motivering veronderstelt dat rekening wordt gehouden met de waarde, de grootte en de staat van het onroerend goed in de beoordeling nopens de vermogenstoestand van de aanvrager van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Anders oordelen betekent volgens verzoeker dat een aanvraag voor een

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden geweigerd als de aanvrager *“bij wijze van spreken- een stuk grond van 10 vierkante centimeter in eigendom heeft”*.

Waar verzoeker van mening is dat uit het feit dat hij een eigendom bezit in zijn land van herkomst niet op ernstige wijze kan worden afgeleid dat hij niet onvermogen zou zijn en niet ten laste zou zijn, dient te worden opgemerkt dat het ten laste zijn een wettelijke voorwaarde is. Er werd reeds gesteld dat de loutere omstandigheid dat de regelgeving de overlegging van de gevraagde stukken niet als voorwaarde stelt, op zich de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast, noch een onwettige toevoeging inhoudt aan de regelgeving, daar zulks kan binnen de door de regelgeving aan de bevoegde overheid toegekende ruime appreciatiebevoegdheid.

Het bestuur mag nagaan of er voldaan is aan deze wettelijke voorwaarde. Het is niet onredelijk van het bestuur om aan de aanvrager te vragen het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de persoon bij wie hij zich komt vestigen, noch is het kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris concrete bewijzen verlangt van het ten laste zijn, in de zin van, bijvoorbeeld, bewijs van onvermogen in het land van herkomst waarop vermeld staat dat de aanvrager in het land van herkomst niet beschikt over onroerende goederen. Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dit een relevant stuk is ten bewijze van het voldoen, in hoofde van verzoeker, aan één van de wettelijke voorwaarden tot vestiging. Het is niet kennelijk onredelijk dat de bevoegde overheid deze gegevens kent en mede betreft bij haar feitelijke beoordeling of de aanvrager ten laste is van de Belgische onderdaan in de zin van het genoemde artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag voor een verblijfskaart slechts een document betreffende het ten laste zijn en de (on)vermogenheid heeft overgemaakt, met name een attest van het kadaster van Servië, meer bepaald van de gemeente Vranje, waaruit blijkt dat verzoeker er een eigendom bezit, waarbij wordt vermeld *“share: 1/3 area: 42 m²”*.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van het attest van het kadaster van Servië en zonder verdere informatie aangaande de staat van het onroerend goed, de “onverkoopbaarheid” ervan of het niet kunnen verhuren van deze eigendom, tot het besluit komt dat verzoeker niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van zijn dochter en haar Belgische echtgenoot in de zin van artikel 40*bis*, § 2, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker voor het eerst ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift in de procedure voor de Raad foto's bijbrengt ter staving van zijn bemerkingen omtrent de staat van het onroerend goed. Daarenboven wordt erop gewezen dat op de afdruk van voormelde foto's, naast verzoekers naam, tevens 19 augustus 2010 als datum wordt vermeld, terwijl de bestreden beslissing reeds werd genomen op 4 augustus 2010. Deze foto's dateren bijgevolg van ná de bestreden beslissing. Het kan verwerende partij bijgevolg niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. Verzoeker kan voornoemde foto's niet voor het eerst aanbrengen ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift in de procedure voor de Raad.

Hetzelfde geldt waar verzoeker in bijlage bij het verzoekschrift een attest bijbrengt van het kadaster van Servië, meer bepaald van de gemeente Vranje, van 15 juni 2010 waaruit blijkt dat zijn echtgenote geen onroerend goed bezit in de gemeente Vranje, alsmede de beëdigde vertaling hiervan die dateert van 23 augustus 2010. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker dit document slechts voor het eerst ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift in de procedure voor de Raad aanbrengt. Het kan verwerende partij bijgevolg niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd, daar verwerende partij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. Verzoeker kan voornoemd attest betreffende zijn echtgenote niet voor het eerst aanbrengen in de procedure voor de Raad. Bovendien ziet de Raad niet in op welke wijze voornoemd attest betreffende het ten laste zijn en de onvermogenheid van verzoekers echtgenote afbreuk zou kunnen doen aan de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat verzoeker *“(niet) voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft niet afdoende*

bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst. Uit het voorgelegde attest van het kadaster van Servië blijkt dat betrokkene een eigendom bezit”.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Waar verzoeker met zijn uiteenzetting betreffende de staat van het onroerend de Raad ervan lijkt te willen overtuigen dat hij wel degelijk onvermogen is in zijn land van herkomst en wel degelijk ten laste is van zijn dochter en haar Belgische echtgenoot, dient opgemerkt te worden dat verzoeker een andere en bijkomende verklaring voor de vastgestelde feitelijkeheden geeft, maar in wezen zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij stelt. De aangevoerde kritiek omtrent de feiten geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

Tevens dient opgemerkt te worden dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In de mate waarin verzoeker ervan overtuigd is over de vereiste stukken te beschikken, wijst de Raad erop dat verzoeker deze nieuwe stukken steeds kan indienen bij een nieuwe aanvraag.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris kon in alle redelijkheid concluderen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als bloedverwant in opgaande lijn. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringverplichting kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan.

“SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat de Staatssecretaris onzorgvuldig is geweest in zijn besluitvorming.

De Staatssecretaris heeft nagelaten een inhoudelijke beoordeling te maken van het onroerend goed van verzoeker, hetgeen uiteraard wel noodzakelijk is voor een juiste beoordeling van de vermogenssituatie van verzoeker.

Noch de oppervlakte, noch de staat van het onroerend goed, noch het feit dat verzoeker slechts voor 1/3 eigenaar is van het onroerend goed, werden door de Staatssecretaris verdisconteerd in zijn beoordeling van het (on)vermogen van verzoeker.

De beslissing is m.a.w. op manifest onzorgvuldige wijze tot stand gekomen.”

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid de beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens verwerende partij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij gehandeld na grondig onderzoek van de elementen van die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Verwerende partij verwijst naar haar uiteenzetting betreffende het tweede middel. Verwerende partij meent dat de bestreden beslissing op rechtmatige wijze werd genomen, zonder miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij stelt dat verzoeker niet dienstig anders kan voorhouden en acht het derde middel van verzoeker niet ernstig.

2.3.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.3.4. Waar verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van de stukken van het administratief dossier vastgesteld dat verzoeker een eigendom heeft in Servië. Verzoeker ontkent dit niet. De omstandigheid dat deze eigendom beperkt is in oppervlakte, brengt niet mee dat het *in casu* om een foutieve feitenvinding gaat. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker het volgende aan.

“SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

De Staatssecretaris is niet redelijk indien hij van oordeel zou zijn dat de eigendom in hoofde van verzoeker-1/3 van een verkrotte kamer van 42 vierkante meter- zou betekenen dat verzoeker kan instaan voor het eigen onderhoud, c.q. dat hij niet onvermogen is.

De waarde van deze kamer is zo goed als nihil.

De verkoop ervan zou de financiële situatie van verzoeker niet verbeteren; de opbrengst van de kamer zou hooguit kunnen dienen om enkele maanden huur te financieren.

Na een bepaalde tijd zouden verzoeker en zijn echtgenote onvermijdelijk geen middelen meer hebben om een kamer te kunnen huren; de verkoop van het huis heeft m.a.w. een reëel risico van dakloosheid voor verzoeker tot gevolg.

De Staatssecretaris is niet redelijk waar hij uitgaat van zulke hypothese om te stellen dat verzoeker niet onvermogen is.”

2.4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker bij de uiteenzetting van de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel de elementen herhaalt die hij reeds in voorgaande middelen heeft uiteengezet. Verwerende partij herhaalt dan ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of er voldaan is aan de gestelde vereiste van het ten laste zijn over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Verwerende partij verwijst hierbij naar vaste rechtspraak van de Raad en stelt dat verzoeker *in casu* niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kennelijk onredelijk is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Volgens verwerende partij kan ook verzoekers vierde middel niet aangenomen worden.

2.4.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4.4. Waar verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, dient opgemerkt te worden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, namelijk dat verzoeker niet voldoet de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie daar verzoeker niet afdoende heeft bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst, niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5. Waar verzoeker er *in fine* van het verzoekschrift om verzoekt “*de Staatssecretaris te bevelen de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan verzoeker uit te reiken*”, dient erop gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad is derhalve niet bevoegd om aan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen, noch om verzoeker hiervan in het bezit te stellen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin onderhavig beroep dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET